

NUESES

TOMÁS SEGOVIA

TRADUCCIÓ D'EMILI CASANOVA

COL·LECCIÓ «ELS PLECS DEL MAGNÀNIM», 122, 32 PÀGINES

INSTITUT ALFONS EL MAGNÀNIM, VALÈNCIA, 2007

Paraules de foc

La traducció d'Emili Casanova ens ofereix la possibilitat d'acostar-nos a la poesia eròtica de Tomás Segovia en un català acurat i decididament adherit a les causes acadèmiques valencianes que ara corren. Ningú no s'haurà d'estranyar, per tant, de trobar expressions com *lo que, existix, apareguí*, etc., tal vegada inspirades per tal d'establir un pont amb la filiació valenciana de Segovia, que als 9 anys –1936– va emigrar a França, Marroc i finalment a Mèxic.

L'antologia –bona part de *Noticia Natural*– camina amb passos que indiquen la força evocadora d'allò material lligat a l'erotisme: *ulls, llavis, pits, mà, esquena...*, ja que és aquesta fragmentació la que s'enumera per construir el tot: «la memòria oblida, / però la carn se'n recorda». Les «nueses» ho són perquè la tria de poemes mostra un àlbum de cossos i de racons esplendorosos de «secret tòrrid», i els poemes es debaten entre allò de palpable i allò de virtual que encén el tacte. El recurs a citar les parts del cos sense pudor pren una buscada obscenitat que el llenguatge poètic s'encarrega de no anul·lar, sinó d'enriquir amb matisos. I en tot moment el poeta busca delimitar l'espai de l'erotisme, de la comunicació sexual explícita, de l'orografia secreta de l'estimada.

□ Pasqual Mas i Usó

JULITO, EL CANTANTE COJITO

HERNÁN MIGOYA I JUACO VIZUETE

COL·LECCIÓ «SOLYSOMBRA», 44

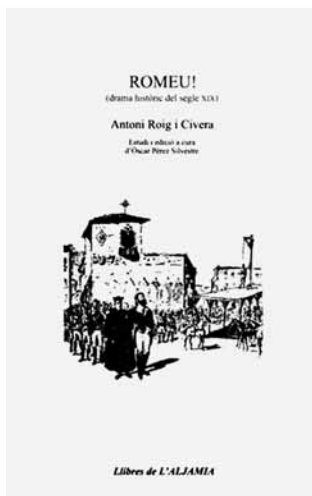
104 PÀGINES

EDICIONS DE PONENT, ALACANT, 2007

La vida privada dels cantants melòdics

Amb un format episòdic i un estil gràfic, el de Vizuete, que ben bé podria haver format part d'un còmic de la Bruguera dels vuitanta –una mena de consistent barreja entre Vázquez, Mauro Entrialgo i Hanna-Barbera–, aquest àlbum suposa un fort contrast amb l'altre del mateix guionista que ja va aparèixer ressenyat en aquestes pàgines, *Final feliz* (*Lletres valencianes*, 14). Això sí, l'habilitat de Migoya per fer sang continua intacta: el patètic protagonista, Julito –que ja des de la portada, cantant *Ey!* [sic], ens acaba de confirmar a qui parodia, per si no havia quedat clar–, serveix de pedra de toc per posar a parir els tics rancis i malalts d'una societat que ho mereix. Ni els cantautors, aparentment oposats al protagonista (Pedro Guarro), ni els rivals directes de Julito (*Ricky*), ni les gales televisives de naftalina (impagable el moment al Valle de los Caidos), ni la premsa rosa i els trucs bruts que utilitzen els famosos per promocionar-s'hi. No hi ha res que sembla lliurar-se d'aquesta paròdia cruel, políticament incorrectíssima, implacable... i, francament, bastant divertida.

□ Felip Tobar

ROMEU! (DRAMA HISTÒRIC DEL SEGLE XIX)

ANTONI ROIG I CIVERA

ESTUDI I EDICIÓ A CURA D'OSCAR PÉREZ SILVESTRE

125 PÀGINES

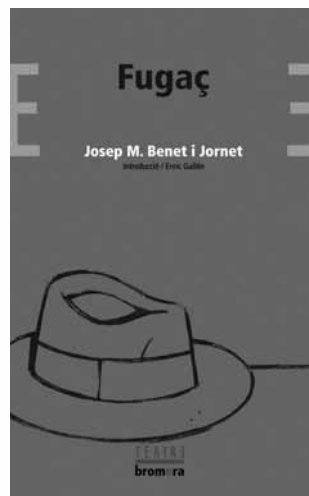
LLIBRES DE L'ALJAMIA, VALÈNCIA, 2007

Oportuna exhumació de dos noms oblidats

Antoni Roig i Civera (Rafelbunyol, 1844-València, 1898), és un d'aquells autors que els estudiosos de la literatura valenciana despatxen amb quatre ratlles eixutes i acrítiques, tot reproduint els tòpics apriorismes amb què hom se sol enfrontar al teatre de la Renaixença. D'un temps ençà, però, la seua obra comença a ponderar-se tímidament amb una certa dosi de perspectiva històrica i el seu nom sembla abandonar una postergació de dècades per ressituar-se en el lloc que li pertoca, discret si es vol però gens negligible, dins la nostra jerarquia literària vuitcentista. Curiosament, l'operació de rescat es fa ara amb un drama històric que gira entorn de la figura d'un altre personatge també oblidat: Josep Romeu (Sagunt, 1778-València, 1812), un dels herois populars de la Guerra del Francès, període històric força devaluat, pel que es veu, en l'elaboració identitària contemporània.

L'edició d'Oscar Pérez, pulcra i ben trobada, modernitza l'ortografia original i aconsegueix així fer una mica actuals dos noms il·lustres del segle XIX valencià.

□ Josep Vicent Frechina

FUGAÇ

JOSEP M. BENET I JORNET

INTRODUCCIÓ D'ENRIC GALLÉN

COL·LECCIÓ «TEATRE», 39, 134 PÀGINES

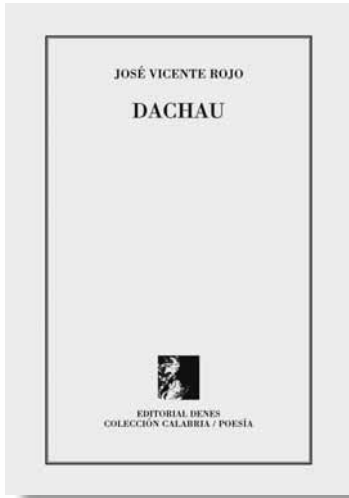
EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2007

Sobre les bastides de la felicitat, tan i tan fràgils

Bromera rescata una peça de J. M. Benet i Jornet (Barcelona, 1940), un dels grans autors de teatre en llengua catalana de la segona meitat del segle XX, una obra escrita durant els primers anys noranta i estrenada el 1994.

Tot i que aquesta peça no és per a mi una de les més emblemàtiques dins l'extensa i excel·lent producció de Benet i Jornet, sí que resulta un text molt interessant quant als motors de l'acció elegits i les reflexions que pot suscitar arran del seu desenllaç. Formalment, se'ns presenta com una obra convencional en tres actes; la seua concepció, però, no respon al model típic de plantejament, nus i desenllaç, ja que l'autor treballa amb un joc de simultaneïtats temporals (segon i tercer actes) i amb el desnivell informatiu entre receptors i personatges. És per aquest cantó per on s'escola un dels majors mèrits, al meu parer, d'aquesta peça: el xoc brutal que es construeix i que dóna lloc a un personatge com la Dona i a un monòleg final d'aquesta tan potents. Una dona casada, mare d'una filla i amb rutines vitals que la fan sentir feliç, alhora que desconeixedora del fet que la felicitat és tan fràgil o fugissera com l'estel fugaç que visita els personatges una nit d'estiu, màgica i tràgica, aterridora com el pitjor dels malsons.

□ Ramon X. Roselló

DACHAU

JOSÉ VICENTE ROJO

COL·LECCIÓ «CALABRIA / POESIA»

56 PÀGINES

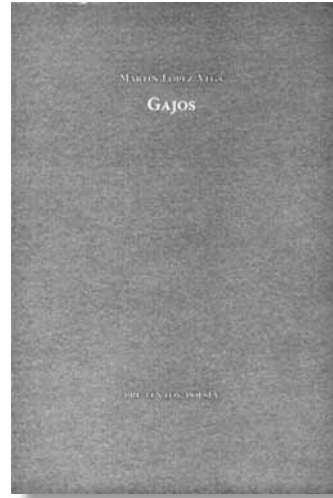
EDITORIAL DENES, VALÈNCIA 2007

Un catàleg de llàgrimes

Dachau fou un camp de concentració nazi situat al nord de la ciutat de Munic (Baviera) que tingué la seua època *daurada* entre els anys 1933 i 1945. Es calcula que hi hagué 30.000 jueus assassinats. Una epidèmia de tifus obligà a evacuar aquest lloc de mort. Anys a venir, esdevindria un espai d'acollida per a refugiats. Sota aquest títol ens arriba a les mans un recull de poemes de José Vicente Rojo (València, 1959), premiat a Xiva amb el XVI Premio Sargentas de poesia, l'any 2005.

El llibre està dividit en sis parts més una setena que, amb el títol «Dachau post-mortem», clou aquest degoteig de desesperació. De poemes breus i versos llargs, la proposta de Rojo navega entre els pensaments d'un individu que renuncia a la felicitat per diversos motius. El *jo* poètic s'aixopluga sota la personalitat d'un fictici soldat de Dachau que ha perdut l'amor de la seua estimada i, amb ell, la capacitat d'estimar i qualsevol interès per viure, perquè ja fa temps que es considera mort, envoltat com està de la més miserable depravació a què pot arribar l'home. El resultat final és un exercici de contenció, una lectura que esgarrifa per moments i posa el lector davant la imatge de la mort.

□ Begonya Mezquita

GAJOS

MARTÍN LÓPEZ-VEGA

COL·LECCIÓ «POESIA»

66 PÀGINES

PRE-TEXTOS, VALÈNCIA, 2007

Uns bons breus poemes llargs

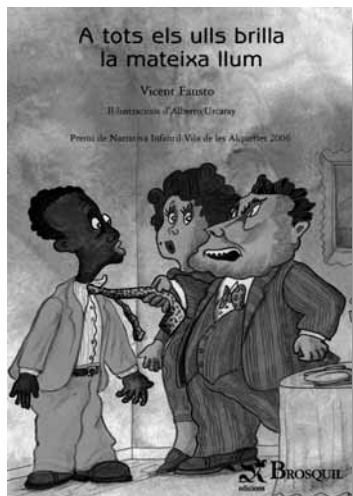
Quan el subtítol d'un llibre de poemes ens indica que és un recull de poemes breus (alguns de més de trenta versos), escrits al llarg d'uns quants anys, ja hem de suposar que aquests seran irregulars o, com a mínim, desiguals i, en molts casos, de circumstàncies. Com així és en aquest cas.

Tanmateix, també haurem de pensar que aquest conjunt guarda prou pes com perquè l'autor haja decidit publicar-los en forma de llibre, com també ocorre en aquest cas.

Hi ha com a mínim tres poemes magistrals, motiu més que suficient per a llegir el llibre, i la majoria són poemes dignes, on l'anècdota es fon amb facilitat amb les imatges i on la poesia de base quotidiana pren volada amb facilitat fins arribar, de vegades, a la màgia.

Molt recomanable.

□ Josep Lluís Raig

A TOTS ELS ULLS BRILLA LA MATEIXA LLUM

VICENT FAUSTO

PREMI DE «NARRATIVA INFANTIL VILA DE LES ALQUERIES»

72 PÀGINES

EDICIONS BROSQUIL, VALÈNCIA, 2007

El color de la pell

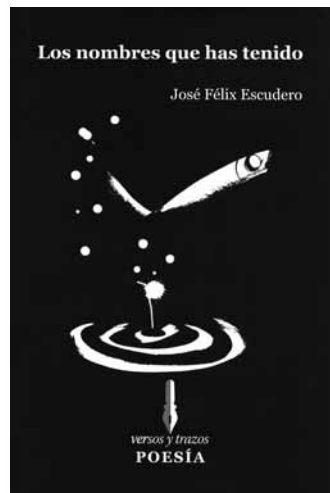
No són protagonistes infantils, sinó adults, els qui es mouen entre les pàgines d'aquest llibre guardonat amb el Premi de Narrativa Infantil Vila de les Alqueries.

Il·lustrat adequadament per Alberto Urcaray, conta la història d'un home molt ric, prepotent, panxut i fumador de cigars purs havans, que té greus prejudicis racials. És el senyor Atanasi Martínez i Ulldepoll. Un senyor que es creu molt important però que no sap què és una ONG.

La seua esposa, Tedi, hi farà tant de seny com podrà per tal de fer-li vore els seus prejudicis. Ella, amb unes quantes lliçons, i determinades circumstàncies abocaran el senyor Nasi cap al descobriment de noves connexions mentals en les seues rànies neuronones. Així, esdevindrà la desintoxicació de prejudicis injustos.

Que els llibres per a infants poden servir d'instrument per a fer l'exercici de mesurar les conseqüències d'uns determinats comportaments no és nou; està en els orígens de la literatura per a xiquets i xiquetes. Pot justificar-se per l'oportunitat de la narració; el tema no ho desmereix. N'extraem l'ensenyament que cal parar molt de compte a l'hora de jutjar algú pel seu color de pell.

□ Isabel Marín

LOS NOMBRES QUE HAS TENIDO

JOSÉ FÉLIX ESCUDERO

COL·LECCIÓ «VERSOS DE YEDRA», 2,

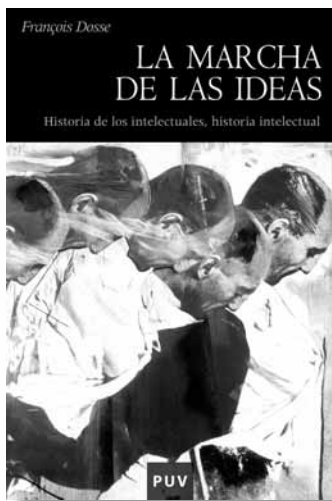
63 PÀGINES

VERSOS Y TRAZOS, VALÈNCIA, 2007

La palabra libre

El poemario de José Félix Escudero nos presenta la irrevocable libertad en la que su autor se ha instalado. Sume su visión estética de la vida y de la relación humana en un trance de belleza, que escribe desde una irreprimible emoción. Aquí la poesía huye de la banalización, del tráfigo inmisericorde de la existencia y recalca en la exaltación de la vida, en el riesgo y el placer de vivirla: «...como si ese sonido de letras apretadas que es la vida/ urgiera más cuando no proponemos la dicha de una sílaba/ y no el edredón de plumas de los grandes discursos». Un festín de metáforas en las que una dicción epicúrea celebra el amor, el cuerpo enardecido y la sublimidad de la palabra poética: «... todo en el poeta suena a combate/ y a pasión, a cuaderno de navegar, a luminoso llanto». La voz del poeta se mece en el apóstrofe, es sentida como aliento de confesión, testimonio de un afán de dicha que siente asediado: «Solo respiro cuando llega la hora/ del armisticio... cuando el mundo/ me pertenece de nuevo y tengo que vivir/ sorbiendo las lentas cicatrices». Escudero urde con sinceridad la palabra y semejan sus versos un susurro en su ansia de crear cercanías y complicidades. Todo para él ha de ser dicho, y todo lo dicho ha de ser vivido: «Del estrépito purísimo de un día, no nace sino muerto lo no dicho».

□ Juan Antonio Millón

LA MARCHA DE LAS IDEAS
HISTORIA DE LOS INTELLECTUALES, HISTORIA INTELLECTUAL

FRANÇOIS DOSSE
327 PÀGINES

PUV, VALÈNCIA, 2007

A la recerca de l'intel·lectual compromés

Des de Zola, amb l'*affaire Dreyfus*, hi ha un model d'intel·lectual occidental definit per uns trets clars: compromís amb les injustícies socials, politització quan cal, utilització del prestigi assolit amb la literatura a favor de qualsevol causa justa. Què se n'ha fet, d'aquest model d'intel·lectual? François Dosse indaga en aquesta qüestió i ho fa bussejant entre la història de les idees, la història de la filosofia, la història de les mentalitats i la història cultural. L'autor de *L'empire du sens: l'humanisation de sciences humaines* (1997) tracta en aquest nou llibre –traduït al castellà per l'eficient Servei de Publicacions de la Universitat de València– l'activitat intel·lectual al llarg de la història, i ho fa fixant-se en els tres grans models que han aportat una visió pròpia en la configuració de la figura del *maître à penser*: el model francès, el model anglosaxó i el model alemany.

Òrfena de nous Zola, Europa espera que la llarga marxa de les idees enllumene de nou un model pensador global que torne a ser útil a una societat fragmentada i desmoralitzada.

□ Victor Cottliure

NI EN CAP MAPA NI EN CAP HISTÒRIA
GORI MUÑOZ

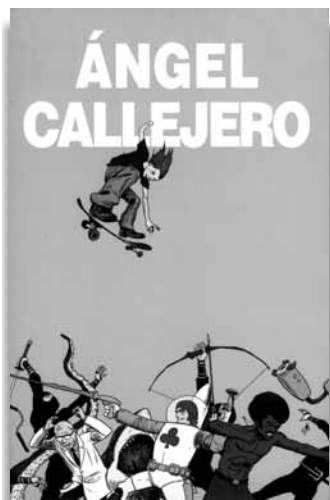
COL·LECCIÓ «ACADEMIA DELS NOCTURNS. ESCENES, 30»
PÀGINES 232

PUV, VALÈNCIA, 2007

Testimonio de la nostalgia y el dolor

Gori (Gregorio) Muñoz, valenciano nacido en Benicalap el año 1906, fue un importante escenógrafo que tuvo que realizar toda su labor en la Argentina debido al exilio al que se vio forzado en 1939. Gracias a la investigación de Rosa Peralta conocemos a fondo su labor profesional en la escena cinematográfica y teatral, así como su biografía. En esta ocasión Peralta nos acerca tres excelentes escritos de Gori, que nos descubren una faceta hasta ahora inédita. El primero de ellos, que da el título al libro, «Ni en cap mapa, ni en cap història» es una reconstrucción vivaz y nostálgica de la vida cotidiana de su Benicalap natal: escenas y tipos huidos en la niebla del tiempo que laten con ímpetu emocional y vital, son expresados en un valenciano ágil y coloquial. «Pequeño itinerario bélico del hambre», su tercer escrito, pertenece también al género testimonial, pero éste expresado en tercera persona, aunque, como nos señala Peralta, recoge, en su mayoría aspectos biográficos del propio autor: el hambre, el dolor, el horror, aunque en ocasiones, y a pesar de todo, la felicidad de vivir, recorren las nueve «teselas» vitales que describen el mosaico de la guerra civil y los campos de concentración franceses. El último texto, «Daumier», es un trabajo ensayístico sobre el caricaturista francés del siglo XIX, que Gori presentó a la Junta de Ampliación de Estudios como memoria a la segunda beca que se le concedió por parte de esta inolvidable Institución que tanto significó para la cultura española.

□ Juan Antonio Millón

ÁNGEL CALLEJERO

JIM RUGG I BRIAN MARUCA

IL·LUTRACIONS DE JIM RUGG

208 PÀGINES

EDICIONS DE PONENT, ALACANT, 2007

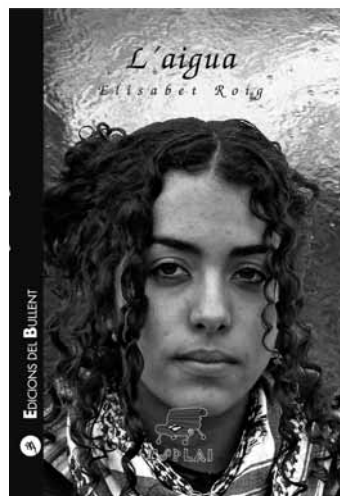
«La princesa»

Aquest còmic va ser publicat inicialment per l'editorial SGL i ara ha estat traduït per l'editorial alacantina Edicions de Ponent. El llibre és una recopilació de cinc títols de la sèrie original juntament amb una sèrie inèdita i s'hi narren les aventures de Jesse Sánchez, coneguda amb el nom d'«El àngel callejero».

La protagonista del còmic és una xiqueta òrfena que amb l'ajuda de la seu monopati –n'és una experta en l'ús– solca els carrers de la ciutat amb l'objectiu de lluitar contra el mal. Jesse és, a més, una xiqueta valenta que no dubta a posar-se del costat dels més desfavorits i per a fer-ho compta amb l'ajuda del seu implacable domini de les arts marcials de la qual dona compte a través del llibre.

Aquest és un llibre creat a dues mans, les de Brian Maruca i Jim Rugg, que a més és l'il·lustrador. Les il·lustracions de Rugg tenen un caràcter personal, fluid, expressiu, realista i ple de moviment. El llibre, en la part final, conté un apèndix amb les portades i els esbossos d'aquest original còmic.

□ Paco Giménez

L'AIGUA

ELISABET ROIG

COL·LECCIÓ «ESPLAI», 37

96 PÀGINES

EDICIONS DEL BULLENT, PICANYA, 2007

Cal mullar-se en tots els sentits

Mullar-se té un sentit literal però també figurat en esta història. L'aigua dona nom al títol, és l'eix principal de la història i és també el que més tem la jove protagonista d'esta novel·la d'Elisabet Roig.

A través d'una trama en clau juvenil, l'autora explica el que succeeix a Marta, una jove que viu turmentada per dramàtics records i fugint d'ells busca la soledat i tracta de no relacionar-se amb les persones del seu voltant. L'aigua li porta records que no voldria guardar, fins i tot una pluja resulta feridora, però en tornar a classe després de les vacances, una trobada fortuïta amb un desconegut donarà un gir inesperat a les coses. Marta començarà a adonar-se que hi ha moltes maneres d'expressar els sentiments i començarà a descobrir què vol i quin és el seu veritable lloc en el món. L'experiència la farà, encara que semblava impossible, mullar-se, en diferents sentits, i obrir-se als altres.

□ Anna Gimeno

EL CARTER DELS SOMNIS

LAURA GALLEGO GARCÍA

IL·LUSTRACIONS DE MARTA ARNAU NAVARRO

75 PÀGINES

EDITORIAL BRIEF, VALÈNCIA, 2007

El carter que repartia felicitat

El carter dels somnis treballa a la nit. La seua faena consisteix a dur de finestra en finestra uns sobres blaus que contenen els somnis. Les persones, per contra, no el coneixen, encara que ell sí que les veu cada nit quan duu el sobret. Moltes vegades, treballant, es topeta amb el carter dels malsons, qui duu uns sobres grisos a les cases. De sobte, un dia, el carter descobreix que ell no somnia, i és la curiositat la que farà que intente esbrinar el motiu. Intentant cercar el fabricant de somnis, el carter arribarà al Pol Sud, on coneixerà la Fada dels somnis. Serà gràcies a la intervenció d'una xiqueta, Marta, que finalment podrà entrar en el món dels somnis.

El carter dels somnis està adreçat a un públic a partir de huit anys, i en la part posterior a la narració hom trobarà uns exercicis que reforcen la comprensió del contingut. Com aquelles obres adreçades a un públic juvenil, la il·lustració, en este cas a càrrec de Marta Arnau, també té un important paper en l'obra. L'autora del llibre, Laura Gallego, ha publicat diverses obres i rebut premis com el Barco de Vapor els anys 1998 i 2002. Actualment és una de les veus més importants en la literatura infantil i juvenil valenciana.

□ Agustí Hernández Dolz

ME HACE DAÑO EL INSTITUTO

FRANCESC RUÍZ

IL·LUSTRACIONS DE DINO SALINAS

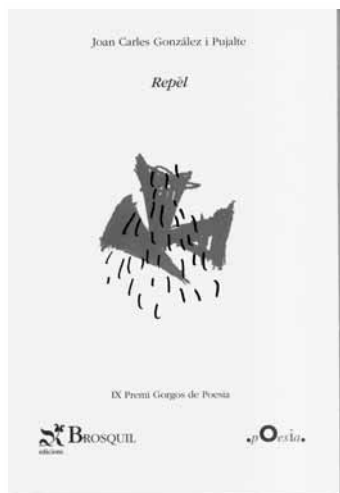
COL·LECCIÓ «PARA ENTENDER EL MUNDO» 128 PÀGINES

EDICIONS DEL BULLENT, PICANYA 2007

¿Què passa en les nostres aules?

Original i provocatiu podrien resumir aquest llibre, un treball de divulgació dirigit als més joves en el qual passa revista al sistema educatiu i a la vida en l'aula. L'autor posa en evidència algunes de les seues mancances, i assenyalava la necessitat d'un canvi general entre les parts implicades, és a dir, professors, alumnes i societat. En concret, critica la importància que es dona a l'adquisició de continguts i no el desenvolupament personal. Denuncia un model que perpetua les desigualtats socials, en la mesura que facilita l'accés a estudis i treballs millor remunerats; constata l'expansió de l'educació privada en detriment de la pública, o ens adverteix de la progressiva desmotivació de l'alumnat i del professorat. Curiosament i paradoxal, són aquests últims els que n'ixen pitjors parats. De vegades, l'autor sembla carregar les tintes contra els seus col·legues per tal d'atraure's la complicitat dels lectors més joves. A més a més, sorprén la ingenuïtat del seu idealisme, sobretot si tenim en compte la seua dilatada experiència com a docent. Per altra banda, no podem obviar alguns similis poc afortunats «*Así, vemos que la escuela también se parece a una prisión. Los alumnos que se adaptan y siguen las normas son considerados modelicos y los que no, son castigados*». De tota manera, i independentment de compartir o no les seues opinions, no podem llevar-li el mèrit de fomentar el debat, la crítica i el diàleg sobre els problemes en les nostres aules.

□ J. Ricart

REPÈL

JOAN CARLES GONZÀLEZ I PUJALTE

IX PREMI «GORGOS» DE POESIA

COL·LECCIÓ «POESIA», 59, 60 PÀGINES

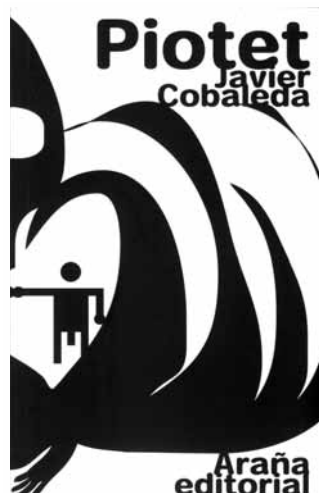
EDITORIAL BROSQUIL, VALÈNCIA, 2007

Guspires de consciència i bellesa

Joan Carles González Pujalte (Mataró, 1963) és una de les veus poètiques més sòlides del Maresme. Mercé a una intensa activitat literària, que comparteix amb la docència, ha publicat una desena de reculls poètics en els que analitza «el món que ens ha tocat viure» com ara al present *Repèl*, que ha guanyat el IX premi Gorgos. La seua anàlisi és visceral, amb detalls expressionistes, reiteracions i jocs sonors que cerquen efectes de musicalitat i sorpresa. Se serveix normalment de versos breus, farcits d'imatges llampec com baules amb què construir cada poema.

Encara que González Pujalte manté un judici crític de l'activitat humana en relació amb la natura i les pulsions universals com l'amor, també proposa una eixida esperançadora. Aquesta vindrà amb el propi reconeixement de la nostra finitud, amb una recerca personal d'espais de felicitat. Per això els seus poemes enfoquen manifestacions vitals d'aparença discreta, sovint desapercebudes i que el poeta rescata per dotar-les de sentit. Si més no, com a refugis particulars.

□ Eduard Ramirez

PIOTET

JAVIER LUIS COBALEDA DORREGO

COL·LECCIÓ «ARAÑA CUENTA»

80 PÀGINES

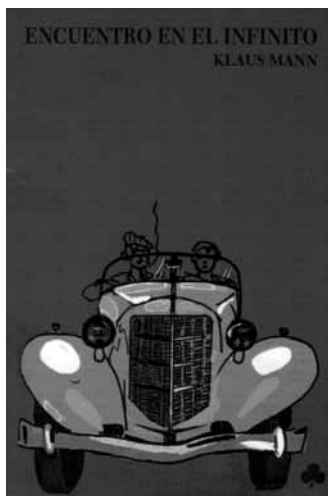
ARAÑA EDITORIAL, VALÈNCIA, 2007

Relatos

El autor de este un nuevo título publicado por la editorial Araña en su colección «Araña cuenta» es Javier Luis Cobaleda Dorrego nacido en Avilés, Asturias, en 1969. Un hombre polifacético profesionalmente, diseñador multimedia, gráfico, industrial y de interiores, y literariamente ya que es un escritor que cultiva todos, o casi todos, los géneros literarios: poesía, novela, ensayo. La obra que ahora publica en la editorial Araña lleva por título *Piotet*, que además de ser el título del libro, comparte nombre con una página web, piotet.net, donde el autor muestra una selección de sus creaciones entre las que se incluye alguno de los relatos aquí recogidos.

Éste es un libro compuesto por ocho relatos breves con títulos como «El aposento magnetizado», «El mar era la misma tierra», «El interés interesado»... Los relatos no tienen un hilo conductor ya que se trata de historias que no mantienen ninguna relación entre sí, y que por tanto pueden ser leídos independientemente, aunque todos ellos comparten una prosa sencilla y directa que sirven al autor para mostrar una gran variedad de registros estilísticos.

□ Beatriz López

ENCUENTRO EN EL INFINITO

KLAUS MANN

TRADUCCIÓ DE HEIDE BRAUN

COL·LECCIÓ «NARRATIVAS EL NADIR», 306 PÁGINAS

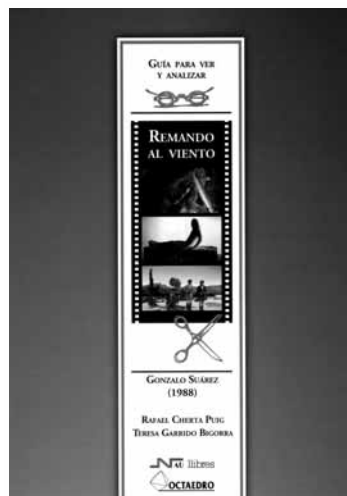
EL NADIR, VALENCIA, 2007

Una pieza fundamental

Encuentro en el infinito es una obra del escritor alemán Thomas Mann (Munich 1906-Cannes 1949) publicada por primera vez en Alemania, en el año 1932, por la editorial S. Fischer con el título de *Treffpunkt und Unendlichen*. Una obra que ha sido ahora traducida por la editorial El Nadir en su colección «Narrativas El Nadir» que, en el año 2006, ya había publicado otra obra del mismo autor, *El condenado a vivir*.

La novela comienza en la estación de Zoo en Berlín y cuenta con dos personajes principales Sebastian y Sonjia alrededor de los que Mann sitúa al resto, todos ellos relacionados entre sí. Mann en *Encuentro en el infinito* nos muestra asimismo una gran diversidad de situaciones y lugares dónde transcurre la acción. Tal y como señala Frederic Kroll en el epílogo del libro, esta obra constituye una pieza fundamental en la bibliografía de Mann: «Hay muchos argumentos para considerar *Encuentro en el infinito* como la mejor novela de Thomas Mann... De modo que *Encuentro en el infinito* permanece como el testimonio elocuente de la sabiduría psicológica y narrativa de Klaus Mann.».

□ Jorge Delgado

REMANDO AL VIENTO

RAFAEL CHERTA PUIG I TERESA GARRIDO

COL·LECCIÓ «GUIAS PARA VER Y ANALIZAR CINE»

160 PÁGINES

NAU LLIBRES/ ORTAEDRO, VALÈNCIA, 2007

El cinema que s'ha de veure

Remando al viento és una nova entrega de la col·lecció «Guías para ver y analizar cine», publicada per Nau Llibres i Octaedro. Aquesta és una col·lecció que té com a objectiu analitzar les pel·lícules més importants de la història del cinema, i encara que està especialment dirigida al món escolar, també és adequada per als amants del cinema en general.

Remando al viento és una pel·lícula de l'any 1988 del director i guionista Gonzalo Suárez, una obra emblemàtica en la seua filmografia, protagonitzada per Hugo Grant, Lizzy McInnerny i Valentine Pelka, entre altres. Un film rodat simultàniament a l'Àrtic noruec i a la costa asturiana, i que va tenir un gran èxit de públic ja que va romandre en cartell a Madrid durant tres anys. A més, va ser un film que va mereixer diversos premis cinematogràfics: Concha de Plata a la millor direcció i sis premis Goya (direcció, fotografia, vestuari, direcció artística, direcció de producció i maquillatge i perruqueria).

Una pel·lícula, sens dubte, imprescindible per a veure i també, amb l'ajuda d'aquest llibre, per a analitzar.

□ Beatriz López